

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní sud rozhodl v senátu složené z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučera v právní věci žalobce: **Stavební bytové družstvo,** se sídlem Máchova 23, Mnichovo Hradiště, zast. advokátem JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., se sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, **za účasti:** I) NOHYNEK & NOHYNEK, s. r. o., se sídlem Tylova 521/10, Mnichovo Hradiště, zast. advokátem JUDr. Vendelínem Mihálikem, se sídlem Římská 2575/31, Praha 2, II) A. Š., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2017 č. j. 45 A 22/2015 - 82,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2015, sp. zn. SZ_067309/2015/KUSK/2, č. j. 067309/2015/KUSK, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mnichovo Hradiště, odboru výstavby a životního prostředí (dále také jen „stavební úřad“) ze dne 19. 3. 2015, č. j. VŽP/5912/2011-73/12/Voj. Rozhodnutím stavebního úřadu bylo na žádost stavebníka (NOHYNEK & NOHYNEK, s. r. o) ve výroku I povoleno dle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 5 a § 9 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), nakládání s povrchovými vodami - zasakování srážkových vod ze střechy bytového domu a z parkoviště přes vložený lapol (*poznámka soudu: lapol je odlučovač lehkých kapalin – např. tuků, olejů, ropných látek*) prostřednictvím vsakovací

galerie do vod podzemních na pozemku parc. č. 1494/1 v k. ú. Mnichovo Hradiště, přičemž maximální odtok do dešťové zdrže byl stanoven na 17,57 l/s a 605,8 m^3/rok, a ve výroku II bylo dle § 15 odst. 1 vodního zákona a dle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) povoleno provedení stavby vodního díla – Objekt SO 06 – Zasakování na pozemcích parc. č. 1494/1 a 1495/1 v k. ú. Mnichovo Hradiště prováděné v rámci akce „Bytový dům, 18 bytových jednotek v ulici Obránců míru“.

[2] V žalobě stěžovatel tvrdil, že stavební povolení je v rozporu s § 115 odst. 1 stavebního zákona a § 5 písm. e) vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, neboť neobsahuje výrok o námitkách jím uplatněných; dále namítal, že stavební povolení je rozporné s § 111 odst. 1 písm. b), odst. 2 a odst. 3 písm. a) stavebního zákona, s § 3 a § 5 vyhlášky č. 590/2002 Sb., s § 6 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb. a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť stavba může významně ohrozit stabilitu sousedních pozemků a stavby stěžovatele; namítl rovněž, že stavební povolení bylo vydáno v rozporu s § 111 odst. 1 písm. a) a odst. 3 písm. b) stavebního zákona, neboť nebyla splněna podmínka č. 15 územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 30. 4. 2010, č. j. VŽP/7638/2008-55-Št., neboť nebylo prokázáno, že navržené vsakování srážkové vody ve vsakovacích objektech nebude mít negativní vliv na okolní nemovitosti, resp. hladinu podzemní vody v okolních objektech, nebyla ani prokázána dostatečná retenční schopnost prostředí zasáknout projektované množství vody.

[3] Krajský soud neshledal žalobu důvodnou. Připustil, že stavební úřad měl o námitkách stěžovatele rozhodnout ve výrokové části svého rozhodnutí, neboť se na řízení aplikuje stavební zákon ve znění před novelou provedenou zákonem č. 350/2012 Sb.; tedy formálně vzato je rozhodnutí stavebního úřadu nezákonné. Krajský soud však vzal za rozhodné, že stavební úřad - byť v odůvodnění rozhodnutí - ke každé námitce uvedl, že ji zamítl, a toto své dílčí rozhodnutí odůvodnil; struktura rozhodnutí o námitkách a jejich vypořádání tak zůstala stejná jako v předcházejících rozhodnutích, v nichž byl stejný text uveden ve výrokové části. Jednotlivé námitky byly od sebe odlišeny a každá byla vypořádána; stěžovatel tak měl možnost získat povědomí, jak bylo s jeho námitkami naloženo. Krajský soud konstatoval, že žalovaný proto správně i s ohledem na zásadu procesní ekonomie uvedené rozhodnutí stavebního úřadu nezrušil. Krajský soud rovněž poukázal na to, že stěžovatel nadto ani neuvedl, jak byla „posunutím“ zamítnutí a vypořádání jeho námitek z výrokové části do odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu zasažena jeho právní sféra. K další námitce krajský soud konstatoval, že v průběhu územního a následného stavebního řízení bylo předloženo několik hydrogeologických vyjádření, která byla správními orgány označena jako protichůdná; soud ověřil, že ve správním spisu je obsaženo šest hydrogeologických vyjádření osob s odbornou způsobilostí v oboru hydrogeologie dle zákona č. 62/1988 Sb., jeden znalecký posudek z oboru stavebnictví, vodní stavby, jeden znalecký posudek z oboru stavebnictví, stavební odvětví různá, zvláštní specializace statika, a jedno vyjádření autorizovaného inženýra pro statiku a dynamiku staveb, pozemní stavby; krajský soud uvedl jejich přehled a shrnul jejich obsah a hodnocení. Krajský soud na základě zhodnocení jednotlivých posudků konstatoval, že stavebník v průběhu územního a stavebního řízení měnil svůj návrh; stavebníkem předložená vyjádření vždy doporučila zasakování, naopak vyjádření předložená stěžovatelem zasakování vyloučila, a to i v jakémkoli množství; uvedl, že

stěžovatelem i stavebníkem předložené dokumenty vypracované Mgr. L. Ž., Ing. A. K. a Ing. V. V., Mgr. Ž. a RNDr. M. M. jsou vyjádření osob s odbornou způsobilostí dle zákona č. 62/1988 Sb. v oboru hydrogeologie; jejich důkazní hodnota je tedy stejná; lze tak shrnout, že na možnost zasakování srážkových vod existovaly protichůdné názory. Krajský soud poukázal na to, že stěžovatel ve správním řízení předložil znalecký posudek z oboru „stavebnictví, vodní stavby“, nikoli tedy z oboru hydrogeologie vypracovaný doc. Satrapou a nazvaný „Posouzení a zhodnocení variant likvidace dešťových vod“, který podpořil jeho názor o nemožnosti zasakování. K tomu soud poznamenává, že tento posudek není vypracován ve stejném oboru (např. znalecký obor těžba, odvětví geologie, specializace hydrogeologie), jako byla předložena hydrogeologická vyjádření. Nelze proto tvrdit, že má ve srovnání s nimi vyšší důkazní hodnotu. Krajský soud shledal postup stavebního úřadu, potažmo žalovaného při hodnocení znaleckých posudků správný, neshledal pochybení stavebního úřadu, pokud za situace existence rozporných posudků zadal vyhotovení hydrogeologického vyjádření RNDr. V., osobě odborně způsobilé v hydrogeologii a sanační geologii dle zákona č. 62/1988 Sb. k ověření možnosti zasakování žadatelem navrženého množství vody; uvedený postup není rozporný s judikaturou, na kterou krajský soud odkázal. Z vyjádření RNDr. V. pak vyplývá, že zasakování vody v množství 605,8 m^3/rok z redukované plochy 757,5 m^2 je možné. Tento posudek přitom je dle krajského soudu zcela akceptovatelný i po obsahové stránce.

[4] Krajský soud poukázal na to, že rovněž ze stavebním úřadem zadaného statického posudku ohledně ohrožení statiky okolních domů zasakováním tohoto množství vody vyplývá, že zasakování srážkových vod neovlivní statiku okolních staveb. Stavebník statický posudek nepřeložil. Stěžovatel předložil k oboru statika pouze vyjádření Ing. M. Z., Ph.D., autorizovaného inženýra pro statiku a dynamiku staveb, pozemní stavby; krajský soud upozornil, že nejde o znalecký posudek, ale o pouhé vyjádření. Soud k tomu poznamenal, že vyšší důkazní hodnotu má znalecký posudek z oboru stavebnictví, stavební odvětví různá, zvláštní specializace statika, objednaný stavebním úřadem před pouhým vyjádřením autorizovaného inženýra předloženým stěžovatelem. Dále krajský soud uvedl, že stěžovatelem předložený posudek Ing. K. Z., znalce v oboru stavebnictví, stavby obytné, průmyslové a zemědělské, *Posouzení příčiny vzlínání vlhkosti do objektu panelového bytového domu* není pro řešený případ relevantní, neboť se vyjádřil k vzlínání vlhkosti v tomto domě, kdy jako příčinu spatřoval okapový chodník z betonových dlaždic provedený okolo objektu vyspádovaný směrem k němu, a proto doporučil okapový chodník přeložit opačným směrem, tedy ve spádu od objektu. Dle krajského soudu tedy správní orgány správně přihlédly ke stavebním úřadem zadanému hydrogeologickému vyjádření RNDr. V. a znaleckému posudku z oboru stavebnictví, stavební odvětví různá, zvláštní specializace statika, jako dokumentům objednaným nestranným orgánem; z těchto posudků vyplývá, že zasakování vody v množství 605,8 m^3/rok z redukované plochy 757,5 m^2 je možné a neovlivní statiku okolních staveb. Dle krajského soudu, tvrzení stěžovatele, že došlo k porušení ustanovení vyhlášky č. 590/2002 a vyhlášky č. 268/2009 Sb. (která ovšem stanoví technické požadavky na stavby, které náleží do působnosti obecných stavebních úřadů), se tak nezakládá na pravdě. K námitce stěžovatele, že likvidace srážkových vod zasakováním zvýší a rozkolísá hladinu podzemní vody, že zvýšení hladiny podzemní vody ohrozí stabilitu domů v ulici T., krajský soud poznamenal, že stěžovatel má v žalobě hájit svá práva a bránit se zásahům do své právní sféry; jeho nemovitost se nachází v ulici L., nikoli v ulici T. H. K., vlastník nemovitosti č. p. X v ulici T., odvolání

proti rozhodnutí stavebního úřadu nepodala, žalobu rovněž nepodala a ani se po výzvě soudu nepřihlásila jako osoba zúčastněná na řízení. K námitce, že žalovaný, místo aby odstranil uvedené vady rozhodnutí stavebního úřadu, se v zásadě s výše uvedeným nikterak nevypořádal a pouze konstatoval, že byly doloženy další podklady, že došlo ke snížení výměry odtokových ploch a že došlo ke splnění požadavků vyhlášky č. 590/2002 Sb.; neuvedl však, jak k tomuto názoru došel, krajský soud uvedl, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k námitkám týkajícím se množství zasakovaných vod, ovlivnění hladiny podzemní vody a porovnání posudků (tedy i akceptovatelnosti Dodatku č. 1) uvedl, že je vypořádal již ve svém rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014. Tuto argumentaci, s níž se stěžovatel seznámil, je tak třeba považovat za součást odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stěžovatel přitom v žalobě toto vypořádání v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014 nijak nerozporuje. Krajský soud konstatoval, že žalovaný ve vypořádání námitky č. 2.1 a námitky č. 2.5 na straně 5 a 6 svého rozhodnutí ze dne 26. 6. 2015 uvedl, že v Dodatku č. 1 RNDr. V. je uvedeno, že 612,8 m^3/rok je maximálně přípustné množství zasakované vody, přičemž tento posudek a jeho Dodatek č. 1 byl hodnocen jako nejobsáhlejší ze všech posudků a také jako nezávislý, neboť byl objednán správním orgánem, nikoli účastníkem řízení, a proto k němu přihlédl. Obdobně přihlédl k stavebním úřadem objednanému statickému posudku Ing. K., který vychází právě z vyjádření RNDr. V. Ke statickému posudku Ing. M. Z., Ph.D., předloženému žalobcem uvedl již stavební úřad, že nepřináší nové technické údaje, např. porovnání výškového založení nejbližších okolních objektů a zvýšené úrovně hladiny podzemní vody vlivem provozu vsakovacího zařízení; proto dospěl stavební úřad i žalovaný k tomu, že navržené vodní dílo a zasakování srážkových vod splňují požadavky vyhlášky č. 590/2002 Sb. Krajský soud neshledal důvodné tvrzení stěžovatele, že žalovaný neuvedl konkrétní úvahy k závěru o splnění požadavků předmětné vyhlášky; žalovaný se dle soudu ani nemusel vyjadřovat k přetrvávajícímu vlivu zasakovacího zařízení a doporučení RNDr. V. uvedenému v Dodatku č. 1, neboť navržené množství zasakované vody bylo označeno za bezpečné a statickým posudkem Ing. K. bylo uvedené potvrzeno. Z výše uvedeného je podle soudu také patrné, které úvahy vedly žalovaného k přihlédnutí k vyjádření RNDr. V. a Ing. K.; tyto úvahy obsahuje rovněž stavební povolení, a to na straně 6 v dolní části, na straně 10 v dolní části a na straně 16 ve třetím odstavci, kde je konstatováno, že správní orgán není povolán k řešení rozporů mezi jednotlivými posudky, a proto z důvodu objektivity a nestrannosti objednal hydrogeologický posudek (resp. vyjádření) RNDr. V. a statický posudek Ing. K. K uplatněné žalobní námitce, že stavební povolení bylo vydáno v rozporu s územním rozhodnutím, neboť nebyla splněna jeho podmínka č. 15 - nebylo na základě kvalitního hydrogeologického průzkumu prokázáno, že navržené množství vody nebude mít negativní vliv na okolní nemovitosti, resp. na hladinu podzemní vody a nebyla prokázána ani dostatečná retenční schopnost prostředí zasáknout navrhované množství vody, krajský soud uvedl, že již z vypořádání jeho druhé žalobní námitky je patrné, že podmínka č. 15 územního rozhodnutí splněna byla, neboť v řízení byl doložen správním orgánem objednaný hydrogeologický posudek RNDr. V. a k němu Dodatek č. 1 a dále statický posudek Ing. K., které lze považovat za objektivní a nestranné.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že krajský soud měl žalované rozhodnutí zrušit, neboť stavební povolení neobsahuje zákonem předepsané náležitosti. V rozporu s § 115 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. (ve znění, jež se aplikuje na toto řízení) a § 5 písm. e) vyhlášky č. 526/2006 Sb. stavební povolení vůbec neobsahuje ve svém výroku rozhodnutí

o námitkách stěžovatele. Ačkoli sám soud uznal, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem vzhledem k absenci výroku rozhodnutí o námitkách stěžovatele vznesených v daném správním řízení, žalované rozhodnutí nezrušil, neboť tvrdí, že „posunutím zamítnutí a vypořádání jeho námitek z výrokové části do odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu nebyla zasažena právní sféra stěžovatele." Tento právní názor soudu však nelze označit za správný.

[6] Dle stěžovatele se správní úřad řádně nezabýval námitkami vznesenými v řízení ani doloženými posudky, resp. neodůvodnil, proč jím aplikované důkazy upřednostnil a na základě jakých zjištění a úvah naopak nevycházel z důkazů jiných (předložených stěžovatelem). Úřad se tak ani v odůvodnění rozhodnutí s námitkami stěžovatele nevypořádal a stěžovatel tedy v zásadě ani neví, jak skutečnosti, které byly jejich předmětem, hodnotil, jak je zohlednil při svém rozhodování a jak tedy vlastně o námitkách stěžovatele rozhodl. Právě v tomto případě, kdy došlo k doložení řady materiálů s různými závěry a došlo i k úpravě zvoleného řešení (mj. nepochybně i na základě námitek stěžovatele), mělo být ve výroku rozhodnutí jasně uvedeno, zda a které námitky úřad akceptoval a které zamítl (a toto mělo být v odůvodnění rozhodnutí řádně odůvodněno) - jelikož toto nebylo splněno, působí stěžovatelem namítaná vada výroku rozhodnutí i jeho nezákonnost, pro kterou mělo dojít ke zrušení žalovaného rozhodnutí. Stěžovatel na tomto místě cituje z jednotlivých posudků. Stěžovatel připomíná, že již v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nepřezkoumatelné (což by mělo být samo o sobě důvodem pro jeho zrušení). Jelikož pro tyto vady soud žalované rozhodnutí nezrušil, zatížil jimi i svoje rozhodnutí.

[7] Stěžovatel dále namítá, že napadený rozsudek soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť soud odkazuje na závěrečnou zprávu zpracovanou RNDr. V., Ph.D. (včetně dodatku této zprávy), avšak z rozsudku není zřejmé, jak se soud vypořádal s námitkami proti této zprávě (tomuto dodatku) vznesenými. Stěžovatel v žalobě namítal, že sice došlo k úpravě projektové dokumentace dle Dodatku č. 1, kde se snižuje vsakované množství z 1.266,4 m3/rok na 605,8 m3/rok, tj. o 660,6 m3/rok, což odpovídá 52,16 % z původního množství, nicméně i toto v praxi znamená, že nezasáknuté množství vody dnes zachycované vrstvou ornice pod travním porostem a jehličnany bude zvětšovat záplavová jezera, pravidelně se vyskytující při každém silnějším dešti, neboť doposud není dokončena rekonstrukce kanalizační stoky A (byla sice zahájena, ale na její pokračování nejsou a ani pravděpodobně nebudou v nejbližších letech finanční prostředky). Navíc i v Dodatku č. 1 k Závěrečné zprávě RNDr. V. se hovoří o přetrvávajícím vlivu vsakovacího zařízení na okolí, když se zde uvádí, že *„v tomto případě však je nutné označit další snížení redukované odvodňované plochy za žádoucí a to z důvodu minimalizace vlivu vsakovacího zařízení do okolí";* o jaké vlivy, jejichž další minimalizace je žádoucí, se jedná, však soud nezkoumal, jakož ani nezkoumal, zda uvedeným dodatkem aprobované množství vsakovaných dešťových vod již zaručuje, že po realizaci dané stavby budou splněny požadavky výše uvedených právních předpisů (a to ačkoli toto stěžovatel v žalobě namítal a ačkoli toto neřešily ani správní orgány, na jejichž závěry by eventuelně bylo možno odkázat) Soud se k tomuto žalobnímu bodu v zásadě pouze odvolává na rozhodnutí správních orgánů (z nichž však nedůvodnost daných žalobních námitek nikterak nevyplývá), aniž by však učinil jakékoli konkrétní úvahy, jimž by reflektoval dané žalobní námitky. Stěžovatel namítá, že soud nepřezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daného žalobního bodu - v mezích všech žalobních námitek jím uplatněných, tj. je nutno hodnotit napadený rozsudek

jako rozporný i s § 75 odst. 2 s. ř. s., což by mělo být též důvodem pro jeho zrušení. Stěžovatel trvá na tom, že stavební povolení bylo vydáno v rozporu s § 111 odst. 1 písm. b, odst. 2 a odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., s vyhláškou č. 590/2002 Sb. (zejm. jejím § 3 a 5) a č. 268/2009 Sb. (§ 6 odst. 4 ad.) a s § 3 a § 50 odst. 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb.; tím, že tyto vady žalovaný neodstranil, zatížil jimi i rozhodnutí své, přičemž jeho rozhodnutí je též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jakož i rozporné s § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., a pro tyto vady měl soud žalované rozhodnutí zrušit, což však neučinil, čímž jimi zatížil i svůj rozsudek.

[8] Stěžovatel také trvá na tom, že stavební povolení bylo vydáno v rozporu s územním rozhodnutím, konkr. podmínkou č. 15 územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 30. 4. 2010, č. j. VŽP17638/2008-55-Št:, neboť stavba byla povolena, ačkoli uvedená podmínka rozhodnutí o umístění stavby nebyla splněna - na základě kvalitního hydrogeologického průzkumu předmětné lokality nebylo prokázáno, že navržené vsakování dešťové vody ve vsakovacích objektech nebude mít negativní vliv na okolní nemovitosti, resp. hladinu podzemní vody v okolních objektech, jakož ani nebyla prokázána dostatečná retenční schopnost daného prostředí zasáknout projektované množství dešťové vody. I pro tuto vadu měl soud žalované rozhodnutí zrušit, což však neučinil.

[9] Žalovaný v písemném vyjádření uvedl ohledně první kasační námitky ohledně absence vypořádání námitek ve výroku rozhodnutí, že toto je ryze formální vadou, která by v případě zrušení rozhodnutí znamenala pouze to, že by správní orgán ve svém rozhodnutí nadpis „odůvodnění“ pouze posunul, ve svém důsledku by však zrušení rozhodnutí pouze způsobilo prodloužení řízení, nikoliv změnu výroku ve prospěch stěžovatele. Ohledně druhé kasační námitky je žalovaný ve shodě s odůvodněním rozsudku na straně šestnácté a sedmnácté. Hodnocení předložených důkazů ve správním řízení příslušelo správním orgánům, které se ve svém rozhodnutí s těmito důkazy a podklady pro rozhodnutí vypořádaly. Ke třetí kasační námitce žalovaný sděluje, že je pouze obecným konstatováním, pomíjejícím prokázané skutečnosti ve správním řízení. Žalovaný se ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta. Žalovaný požaduje náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti i za řízení před krajským soudem, protože soudní přezkoumání správního rozhodnutí není pokračováním správního řízení; § 60 soudního řádu správního přiznává zákonný nárok na náhradu nákladů správnímu orgánu, které by nebyly vznikly podáním žaloby, a žalovaný měl ve věci plný úspěch. Náhradu nákladů uplatňuje žalovaný jako paušální náhradu za písemné úkony, vyvolané jednáním žalobce, po skončení správního řízení. Přiznání náhrady nákladů řízení správnímu orgánu vylučuje soudní řád správní pouze ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče. Nepřiznání náhrady nákladů řízení, ač na ně má správní orgán zákonný nárok, vytváří nerovnost v soudním řízení, porušuje ústavní principy rovnosti účastníků soudního řízení.

[10] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

[11] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných stěžovatelem v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), neshledal

přitom vady, k nimž by bylo povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§109 odst. 4 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud především konstatuje, že kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Důvody kasační stížnosti se musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení krajského soudu. Uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti není možné bez dalšího nahradit zopakováním argumentace, na které stěžovatel založil odvolání a poté žalobu, která byla předmětem soudního přezkumu před krajským soudem. Nejvyšší správní soud musí podotknout, že kasační stížnost stěžovatele z převážné části spočívá právě v takovém opakování argumentace obsažené již v odvolání a poté v žalobě, spíše než v tvrzení konkrétních pochybení krajského soudu, s jehož rozsudkem stěžovatel fakticky pouze nesouhlasí. Stěžovatel v jednotlivých důvodech kasační stížnosti však pouze uvádí, že krajský soud měl pro vady rozhodnutí žalovaného zrušit a pokud tak neučinil, zatížil vadami i své rozhodnutí. Neuvádí však, v čem konkrétně krajský soud pochybil při zjištění skutkového stavu a při právním hodnocení věci, či jakými jinými vadami své rozhodnutí zatížil. Za jedinou uchopitelnou námitku stěžovatele mířící k napadenému rozsudku krajského soudu, tak lze označit námitku nepřezkoumatelnosti; stěžovatel namítá, že krajský soud se nevypořádal dostatečně či vůbec se vznesenými žalobními námitkami a dále, že pouze převzal závěry žalovaného, aniž by odůvodnil, proč se s nimi ztotožnil.

[13] Námitku nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Nepřezkoumatelné je takové rozhodnutí, pokud z něho nelze zjistit, jak bylo rozhodnuto, o čem bylo rozhodnuto či proč bylo rozhodnuto zrovna tak, jak bylo, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí a jakými úvahami byl soud veden. V projednávané věci se krajský soud ztotožnil s odůvodněními žalovaného, jinými slovy, vzal za své rovněž úvahy a hodnocení skutkového stavu, právní úvahy žalovaného včetně jeho argumentace, v daném případě zejména stran vyhodnocení znaleckých posudků ohledně zasakování množství srážkových vod. Nejvyšší správní soud konstatuje, že není vadou, pokud soud v odůvodnění svého rozhodnutí, osvojí-li si hodnocení skutkového a právního stavu věci žalovaným, odkáže pro stručnost na jednotlivé části odůvodnění napadeného správního rozhodnutí; to však pouze za předpokladu, že samotné správní rozhodnutí je přezkoumatelné. To znamená, že odůvodnění rozhodnutí obsahuje především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení skutkového stavu, při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v projednávané věci rozhodnutí žalovaného vadou nepřezkoumatelnosti netrpí; posouzení správnosti skutkových a právních úvah, na kterých žalovaný své rozhodnutí založil, je pak již otázkou zákonnosti. Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo možno napadený rozsudek označit za nepřezkoumatelný. Krajský soud se řádně zabýval všemi žalobními námitkami, podrobně popsal veškeré hodnocené důkazy, z nichž bylo ve stavebním řízení vycházeno, provedl rovněž hodnocení jednotlivých znaleckých posudků, jasně vyložil, proč ten který z nich považuje za relevantní a který nikoli.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitky stran jednotlivých znaleckých posudků, či vyjádření, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil, byly ve stejném rozsahu uplatněny v odvolání a poté byly vypořádány žalovaným; opětovně byly uplatněny v žalobě a vypořádal se s nimi krajský soud; v kasační stížnosti se stěžovatel omezil v podstatě pouze na jejich opakování. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v tom směru, zda úvahy krajského soudu nevybočily ze zákonného rámce, jakož i to, zda krajský soud měl pro své závěry, v nichž se ztotožnil s rozhodnutím žalovaného, dostatek relevantních skutkových zjištění. Nejvyšší správní soud nepovažuje již za nutné rekapitulovat průběh správního řízení, neboť již dostatečně podrobně bylo popsáno v rozhodnutí žalovaného, jakož i v napadeném rozsudku krajského soudu. Nadto není zde sporu o zjištění skutkového stavu, ale především o otázku hodnocení důkazů; stěžovatel má za to, že mělo být přihlédnuto k důkazům, které předložil on, nikoli k těm, které obstaral správní orgán.

[15] Stěžovatel opakovaně uplatňuje tři stěžejní námitky. Tvrdí, že o námitkách mělo být rozhodnuto ve výrokové části rozhodnutí stavebního úřadu. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil s krajským soudem v tom, že tato vada nemůže mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí, neboť veškeré námitky byly řádně a podrobně vypořádány v odůvodnění, což nemá vliv na rozhodnutí ve věci samé. Nadto stěžovatel netvrdí, že námitky nebyly vypořádány, resp. se s nimi správní orgán nezabýval vůbec. Z rozhodnutí o povolení stavby jednoznačně vyplývá, že se stavební úřad námitkami podrobně zabýval a jejich zamítnutí řádně odůvodnil. K námitce stran nesplnění požadavků § 3 odst. 3 a § 5 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 590/2002 Sb. je třeba souhlasně s krajským soudem uvést, že k projektové dokumentaci byla vypracována řada odborných posudků, stavební úřad nechal vypracovat stavební a statický posudek Ing. J. K. Odvodňovaná plocha byla snížena pouze na plochy ke stavbě náležející, tedy o více než 50 %, tj. na úroveň pro bezpečné zasakování. Veškeré námitky týkající se množství zasakovaných vod, ovlivnění hladiny podzemní vody včetně hladiny v ulici T., a porovnání různých posudků byly již vypořádány v rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014 jako nedůvodné; podrobně se jejich posouzením zabýval i krajský soud, s jehož závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje (viz bod 3 tohoto rozsudku). K námitce rozporu rozhodnutí stavebního úřadu s podmínkou č. 15 územního rozhodnutí zdejší soud shodně s krajským soudem konstatuje, že tato není důvodná, neboť tato podmínka byla splněna, neboť v řízení byl doložen správním orgánem objednaný hydrogeologický posudek RNDr. V. a k němu Dodatek č. 1 a dále statický posudek Ing. K.; skutečnost, že s jejich obsahem stěžovatel nesouhlasí, není pro hodnocení splnění podmínky podstatná. Námitky směřující k samotnému územnímu rozhodnutí, které byly vypořádány v jiném řízení, nelze v řízení, jehož předmětem je nyní posuzované stavební povolení, hodnotit. Dle Nejvyššího správního soudu stavební úřad zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť na základě sporných údajů v množství pořízených posudků účastníky řízení zajistil nezávislý odborný posudek; v řízení nebyl stěžovatel zkrácen na svých právech, bylo mu zachováno právo vyjádřit se k jednotlivým podkladům rozhodnutí.

[16] Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozsudku krajského soudu žádná pochybení. Krajský soud se podrobně zabýval jednotlivými znaleckými posudky, postupem žalovaného při jejich hodnocení. Zcela případně vycházel z judikatury zdejšího soudu, která postup žalovaného při zadání nového (nikoli revizního) znaleckého posudku

připouští (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 7 As 4/2011 - 79, shodně též rozsudek ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010 - 60, publ. pod č. 2138/2010 Sb. NSS). Rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem; krajský soud se podrobně zabýval veškerými námitkami, které stěžovatel v žalobě uplatnil, řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, na základě jakých úvah dospěl k závěru, který vyjádřil ve výroku svého rozsudku.

[17] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle §110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[18] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti, které by přesahovaly jeho běžnou správní činnost, nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. K požadavku žalovaného na přiznání náhrady nákladů řízení odkazuje Nejvyšší správní soud na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, podle kterého se náhrada nákladů soudního řízení procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 - 31, ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20, ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS).

[19] Podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; tak tomu v daném případě nebylo, proto soud rozhodl tak, že osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu